

HARLEQUIN®

King

MAXINE SULLIVAN

DIREKTOR
VÕTAB NAISE

027
SEPTEMBER

Maxine Sullivan
THE CEO TAKES A WIFE
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Elle Raiend

© 2008 by Maxine Sullivan
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M09214410
ISBN 978-9949-12-966-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Tuleb tunnistada, et kuulsuste abiellumisest lugedes murrar mõnikord pead, kas see on armastus- või mõistuseabielu. Kui mõistuseabielu, siis mis jääb kulisside taha? Miks abielluda võõra inimesega, keda sa ei armasta? *Kuidas* on see võimalik? Abielu toimimiseks peab abikaasade vahel vähemasti füüsiline tõmme olema.

Selle raamatu peategelaste Olivia Canningtoni ja Alex Valente puhul see nii on. Sündinud hõbelusikas suus, on nad kohustatud endale mõtlemata ühe aasta abielus olema. Kummalgi pole kavas end emotsionaalselt siduda, kuid vastastikune tõmme saab neile saatuslikuks ja ajapikku leiavad mõlemad, et eneseohverdus polnudki ohverdus. Nad armuvad teineteisesse.

Mõnikord läheb inimesel selle taipamiseks veidi aega, aga olgu ta rikas või vaene, tõelise armastuse puhul on tal kõik olemas.

Head lugemist!

Maxine

*Kõigile minu töökaaslastele. Suur tänu teile teie toetuse ja
vaimustuse eest.*

Esimene peatükk

„Loodetavasti oli sul põhjust mind siia kutsuda, isa,” ütles Alex jahedalt ja rahulikult, istudes isa Sydney sadamavaatega kümnenda korruse avaras kabinetis teisel pool tema kirjutuslauda.

Saabus hetkeline vaikus. „Jah, selleks oli põhjust,” vastas Cesare Valente nahktugitooli seljatoele nõjatudes.

Alex eiras isa silmist paistvat uhkuse ja kahetsuse segu. Hoolimata aastatepikkusest koostööst polnud nad kunagi lähedased olnud. Lapsena Austraaliasse elama asunud Cesare Valente oli firma Valente Maja asutaja, Alex selle direktor. Kahekesi olid nad loonud rahvusvahelise tuntusega Austraalia parfüümidünastia.

Kuid meestele sellest ei piisanud. Kummalegi ei saanud kunagi küllalt. Alati oli võimalik suuremat edu saavutada, alati oli võimalusi, millest kinni hakata. Nüüd tahtsid nad oma uusimat ja seni parimat lõhnaõli Valente Naine Ameerika Ühendriikide turule viia. Alex teadis, et konkurentsijanune isa hindab sama iseloomujoont ka pojas. Osalt seepärast oligi ta nõustunud lõhnaõli tutvustamise Ühendriikide ostjatele oma õlule võtma.

„See on...” õhutas Alex, jättes lause lõpu õhku ripuma.

„Olen otsustanud.” Cesare vaikus, kahtlemata mõjuvuse mõttes. „Oled kolmekümne viie aastane. Sul on aeg abielluda ja pärija saada.”

Korraks oli Alex vapustatud, kuid kissitas siis silmi ja muigas. „*Kui* ma kunagi abiellun, võtan su soovi arvesse.”

„Sa ei võta mind tõsiselt, *figlio mio*,” ütles Cesare, öeldes „mu poeg” itaalia keeles.

Alex mühatas pilklikult. Selleks oli ka põhjust. Ta oli Valente ja Valentedele ei meeldinud ettekirjutused. Isa teadis seda.

„Mul on aga sellega tõsi taga,” ütles Cesare vaikselt ja kindlalt. „Jään vanemaks ja hiljuti oli mul... terviserike.”

Alexi süda tõmbus kokku. „Sa pole mulle sellest rääkinud.”

„Ei.” Cesare pilk oli korraks looritatud, kuid kohe selgines see taas. „Mul olid rinnus valud. Kahtlustati infarkti, kuid õnneks see nii polnud. *Seekord*. Põhjuseks oli stress. Mu tervis on halb, kuid ma ei anna äriohje sulle enne üle, kui oled abielus ja on oodata pärijat.”

Alex vaatas isa vihaselt. „Sa ei palu just palju.”

„Ma ei palu, Alex. Ma räägin. Sul on pool aastat aega, et omale naine leida ja pere luua, vastasel korral...”

Alex kergitas trotslikult kulmu. „Või muidu?”

„Müün Valente Maja ühele su konkurentidest ja annan raha heategevusele. Töötan, et ei sina ega su kaks venda ei näe sentigi.”

Alex surus hambad kokku. „Võin alati lasta su hulkuks kuulutada.”

Cesare naeratas mokaotsast. „Võid seda *proovida*, kuid ma ei usu, et ükski kohtunik sulle eestkosteõiguse annab. Olen sama terve mõistusega kui sina ning kavatsen oma firmaga teha, mida tahan.”

Alex tõusis vandudes. „Mulle pole su raha ega direktorikohta vaja, isa. Saan sinutagi hakkama.”

„Aga kuidas on su vendadega?”

Alexi õlad jäigastusid. Ta võttis oma vanema venna seisust tõsiselt. Alexi ema oli surnud, kui poiss oli kolmeaastane ja peagi oli Cesare uuesti abiellunud. See kooselu kestis kõigest aasta, kuid sellest ajast piisas Nicki sündimiseks. Seejärel oli isa abiellunud Isabeliga ja see abielu püsis siiani. Vähemasti Mattil olid mõlemad vanemad.

„Kui sa mu käsku ei täida, müün firma hommepäev maha. Sina ja su vennad peate ise hakkama saama.”

Alex põrnitses isa vihaselt. „Oleme täiskasvanud mehed. Elame selle üle.”

„Oh, ma ei kahtlegi selles. Aga kas sinu arust on õiglane, et nad pärandusest sel moel ilma jäävad?”

„Ära kasuta mind ära,” urises Alex.

„See pole sinu ärakasutamine. See on tagatis,” ütles Cesare vaikselt ja rõhukalt. „Alex, see on mulle liiga tähtis. See on mu pärandus poegadele. Saad sellest ühel päeval aru, kui oled ise isa.”

„Käi põrgusse!” Alex läks ukse juurde ja sulges selle enda selja taga talitsetud vihaga. Erapooletus oli mehele omane nagu teine nahk, kuid praegu oli ta nii vihane, et varitses oht seda kaotada.

Nädal aega hiljem

„Nüüd aga,” ütles koolitatud naisehää, „astub teie ette Anastasia kaunis glamuurses õhtukleidis, mis paelub kindlasti pilke. Sügav dekoltee...”

Hotelli ballisaali poole sammuv Alex kuulis naise häält mikrofonis. Juba enne, kui mees teda nägi, äratas tolle hääl temas huvi. Alexit võlus üle taustamuusika kostva hääle veidi kähisev Ameerika aktsent.

„...ja kas see ei pane alust uuele stiilile? Klassikaline must on...”

Alex kiirendas sammu. Ta pidi seda naist nägema. Ta pidi nägema, kas too näeb sama hea välja, kui hääle järgi võis arvata. Mees avas ukse ja astus saali. Talle avanen täisvaade saali keskel asuval hästi valgustatud poodiumil seisvale pikale nõtkele blondiinile.

Naine oli kiirustamist väärt.

Selles polnud kahtlust.

Silmipimestava kaunitari kuldblondide juukseid kaunistas elukogenud naise šinjoon ja ta kandis soengu välja elegantsiga, mis oli talle sama loomulik kui hingamine.

Rahvas plaksutas lavalt lahkuvale modellile ja Alex märkas esireas võõrasema, kes talle kutsuvalt viipas. Ta

taipas, et Isabel jälgib teda. Alex polnud moedemonstratsioonidest erilises vaimustuses, kuid isa oli viimasel hetkel haigeks jäänud ja võõrasema oli talle tungivalt peale käinud.

Minnes vahekäigus Isabeli ja selle laval seisva kaunitari poole, kes võinuks ka ise modell olla, mõtles Alex, et ta ei saaks nõustumise üle rõõmsam olla.

„Meie järgmise tualeti juurde kannab Crystal ehteid, mis...”

Võõrasema juurde jõudnud Alex vaatas poodiumile ning tema ja blondiini pilgud kohtusid. Aeg peatus.

„Ee...” Naine vääratas veidi. „...mis rõhutavad ta täiuslikku figuuri.”

Poole kõrvaga teda hilinemise pärast sosinal sõitlevat Isabeli kuulates vaatas Alex naist, kes kähku toibus ja kommenteerimist jätkas.

Blondiin vaatas uuesti Alexi poole ja hetkeks nägi mees tema pilgus segadust, kuid siis lõi naine pea kuklasse, pööras pilgu ära ja jätkas rääkimist.

Aga oli juba hilja.

Alex oli ta reageeringut näinud. Kahtlemata tundis ka naine nendevahelist tõmmet ja kui tema silmis oli tõesti paanika vilksatanud, siis põhjustasid seda ta enda tunded.

Tore! Alex tahtis seda naist, ja tavaliselt ta oma tahtmist ka sai. Seni oli ta naistega maganud alles pärast seda, kui oli neid tundma õppinud, täna õhtul kavatses mees aga teisiti toimida. Tõmme selle naise poole oli liiga tugev.